

Ó, Minden Egyéb Dolog!
Miben még mi minden egyéb dobog,
te minden együttrezgő,
mindent jóval maga előtt kezdő
végesség, hogy belezúg,
míg leltárt vesz rólad a bolydult fej,
te végtelen, te hazug
igazság, mi maga köré dúlt fel
vázlatokban világot
(magad), miben rejted a zilálót,
ki kavar az egészen,
s örök készenléte még ily csenevész
is kéne elvitelre
bármennyi is a hátralevő, amitől
most éppen ennyi telne –

Ó, Minden Egyéb Dolog,
e majdnem minden, mit eléd tolok,
csak tükör, s benne magad,
vagy amennyi magadból magadra marad
bennem így kel (költöm) életlenre,
hogyan el lehessen bírni,
hogyan majd foghassuk a véletlenre,
a bírni meg rímeljen ími.
Ó, Minden Egyéb Dolog,
rád, hogyha darabokban gondolok,
sem érlek fel, csak alig,
hogyan beláthassak néhány csavarig –
ugye, ha majd mindenki kipurcan,
lesz némi protekció,
hogyan jobban essen, mint ahogy puffan?

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Nyerges Gábor Ádám

Látó Szépirodalmi Folyóirat